

Al servei del patró

Ha guanyat, per ara, el lucre. Aquest proper dimarts, bona part dels habitants dels Països Catalans -amb l'excepció dels que viuen a la Catalunya Nord- tornaran a anar a la feina.

La patronal ha dictat que s'ha acabat el confinament estricte i que a partir de la setmana vinent totes les persones que treballin en sectors no essencials han de reprendre l'activitat laboral. I el "gobierno del progreso" -ves per on- ha obeït.

Ens trobem davant d'una tessitura enormement perversa. Si bé els fruits de l'estratègia del confinament gairebé total tot just s'ha començat a notar a les UCIs, a partir de dimarts resulta que cada empresa podrà decidir què fa o deixa de fer amb les seves treballadores i treballadors; si permet el teletreball; si obre o no les portes al públic... En definitiva, s'està deixant la mobilitat i la seguretat de la classe treballadora a mans de les empreses. I això, inevitablement, donarà lloc a més exposicions, a més contagis, a més ingressos, a més estrès a unes UCIs castigades i, malauradament, a la pèrdua de més vides.

Han utilitzat tota l'artilleria mediàtica amb articles com "El colapso que no fue" per intentar fer veure que les UCIs no s'havien col·lapsat, tal com pronosticaven aquells que advocaven per un confinament estricte molt abans que aquest es portés a terme per part del govern espanyol. Tot plegat, amb dos objectius clars: per una banda, intentar fer veure que la situació estava estabilitzada, i per l'altra, desacreditar aquells que no segueixen la línia marcada pel govern de l'estat.

Però la realitat és tossuda, i dir que les UCIs no s'han col·lapsat -quan s'han hagut d'habilitar trens i pavellons poliesportius com a hospitals de campanya; quan s'ha hagut de triar quin pacient moria i quin vivia; quan és evident la falta sistemàtica de respiradors; quan el nostre personal sanitari està fent jornades maratonianes- és, o bé una indigència intel·lectual de proporcions colossals, o, directament, la genuflexió total i absoluta a les pressions de la patronal i, per tant, l'inici d'una campanya de fals retorn a la normalitat.

No hi pot haver normalitat possible amb 45.014 casos diagnosticats, 3.405 casos greus i 4.411 defuncions en el conjunt dels Països Catalans. I més quan encara no s'ha arribat al cim del famós pic. Il·lustrem-ho: a 31 de març -primer dia de l'aturada de tota l'activitat no essencial- teníem 27.073 casos diagnosticats i 2.257 casos greus. Qui pot pensar que ara que tenim un 60% més de casos diagnosticats i un 50% més de casos greus, és el moment de reactivar l'activitat laboral dels serveis no essencials? La resposta és clara: la CEOE i l'Ibex-35, els poders fàctics del règim del 78, el capitalisme sense filtres ni edulcorants, aquells que prefereixen veure morir la nostra gent abans de renunciar a les seves grans fortunes... Lucre per davant de tota lògica.

Que la patronal demani això no és cap novetat (no ens hauria de sorprendre res de tots aquells que ens condemnen a uns sous de misèria i que fan pagar sistemàticament a la classe treballadora les conseqüències de les crisis cícliques del sistema capitalista), però que aquells que es fan dir d'esquerres accedeixin a les seves peticions, és del tot imperdonable.

La desobediència no ha estat cap als poders financers i mediàtics; ha estat contra tota raó. Han desobeït els requeriments de l'OMS, els dels experts en epidemiologia, els professionals en salut pública... En definitiva, han desobeït la vida per obeir el mercat.